

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Obdo/4/2025
Identifikačné číslo spisu: 1621200678
Dátum vydania rozhodnutia: 25.02.2026
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:1621200678.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej, v spore žalobu Úrad pre verejné obstarávanie, so sídlom Ružová dolina 10, Bratislava, IČO: 31 797 903 proti žalovaným: 1/ DataCentrum, so sídlom Cintorínska č. 5, Bratislava, IČO: 00 151 564, zastúpenému Advokátskou kanceláriou JUDr. Juraj Juríček, s.r.o., so sídlom Robotnícka 5, Bratislava, IČO: 35 876 654, 2/ Slovak Telekom, a.s., so sídlom Bajkalská 28, Bratislava, IČO: 35 763 469, zastúpenému Advokátskou kanceláriou Kohútová Bérešová, spol. s r. o. v skratke AKKB, spol. s r. o., so sídlom Štefánikova 18, Bratislava, IČO: 54 228 956, o určenie neplatnosti dodatku k zmluve, vedenom na Okresnom súde Malacky pod sp. zn. 32CbVO/1/2021, o dovolaní žalovaného 2/ proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 3CobVO/1/2024-945 z 15. augusta 2024, taktó

rozhodol:

I. Dovolanie žalovaného 2/ o d m i e t a.

II. Žalobcovi náhradu trov dovolacieho konania voči žalovanému 2/ n e p r i z n á v a.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Malacky (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „prvoinštančný súd“) rozsudkom č. k. 32CbVO/1/2021-755 z 8. novembra 2023 (ďalej aj „prvostupňový rozsudok“) žalobu zamietol a priznal žalovanému 1/ a žalovanému 2/ voči žalobcovi nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe žalobcu (ďalej aj „úrad“), ktorou sa domáhal podľa § 30 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) a s poukazom na § 180 zákona č. 343/2015 Z. z. o verejnom obstarávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o verejnom obstarávaní“) a § 39 zákona č. 40/1964 Zb. Občiansky zákonník v znení neskorších predpisov (ďalej len „Občiansky zákonník“) určenia neplatnosti Dodatku č. 26 uzatvoreného dňa 24. februára 2020 medzi žalovaným 1/ a žalovaným 2/ (ďalej aj „Dodatok č. 26“) k Výkonávacej zmluve č. 1, ktorá bola uzatvorená medzi Datacentrom a Slovenskými telekomunikáciami, a. s. (od 8. marca 2006 Slovak Telekom, a. s.) na vybudovanie a

prevádzkovanie komunikačnej infraštruktúry Ministerstva financií Slovenskej republiky pre potreby riadenia verejných financií dňa 24. júla 2003.

2. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal žalobca v celom rozsahu odvolanie.

3. Krajský súd v Bratislave (ďalej aj „odvolací súd“) v nadväznosti na späťvzatie žaloby v priebehu odvolacieho konania uznesením č. k. 3CobVO/1/2024-945 z 15. augusta 2024 (ďalej aj „uznesenie odvolacieho súdu“) pripustil späťvzatie žaloby, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a konanie zastavil. O trovách konania odvolací súd rozhodol tak, že stranám sporu nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal.

4. Z uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že žalobca vzal žalobu o určenie neplatnosti Dodatku č. 26 späť v celom rozsahu a navrhol, aby súd stranám sporu nárok na náhradu trov konania nepriznal. Späťvzatie žaloby odôvodnil žalobca tým, že dňa 27. júna 2024 nadobudol účinnosť zákon č. 142/2024 Z. z. o mimoriadnych opatreniach pre strategické investície a pre výstavbu transeurópskej dopravnej siete a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o strategických investíciách“), ktorý v druhej časti v článku XI v bode 33 uvádza, že v zákone o verejnom obstarávaní v aktuálnom znení sa § 180 vypúšťa. Ďalej zákon o strategických investíciách v druhej časti v článku XI v bode 36 uvádza, že v zákone o verejnom obstarávaní sa za § 187o vkladá § 187p, t. j. Prechodné ustanovenia k úpravám účinným dňom vyhlásenia, ktorého odsek 5 zakotvuje, že ak úrad (žalobca) podal podľa predpisov účinných do dňa účinnosti tohto zákona návrh podľa § 180 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní a konanie nebolo právoplatne skončené, úrad vezme návrh späť. Zákonom o strategických investíciách došlo k vypusteniu § 180 zákona o verejnom obstarávaní v aktuálnom znení, ktorý upravoval povinnosť úradu (tu žalobcu) podať návrh na určenie neplatnosti tých zmlúv, ktoré boli uzatvorené v rozpore s jeho ustanoveniami. V nadväznosti na túto zmenu zákon o strategických investíciách v prechodných ustanoveniach, konkrétne v § 187p ods. 5 upravil povinnosť úradu v prípade, že úrad podal podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti zákona o strategických investíciách návrh podľa § 180 ods.1 zákona o verejnom obstarávaní a konanie nebolo právoplatne skončené, vziať návrh späť. Z uvedeného podľa žalobcu vyplýva, že podľa § 187p ods. 5 zákona o strategických investíciách vezme úrad späť návrh na určenie neplatnosti Dodatku č. 26 v prípade, ak predmetný návrh podal do nadobudnutia účinnosti tohto zákona. Keďže návrh na určenie neplatnosti Dodatku č. 26 bol zo strany úradu podaný dňa 22. februára 2021, t. j. podľa predpisov účinných do dňa účinnosti zákona o strategických investíciách, pričom konanie ku dňu späťvzatia nebolo právoplatne ukončené, vznikla úradu ako žalobcovi ex lege povinnosť podľa § 187p ods. 5 zákona o strategických investíciách zobrať späť dôvodne a na základe zákona podaný návrh na určenie neplatnosti Dodatku č. 26.

5. Odvolací súd vo svojom uznesení uviedol, že žalobca pri rozhodnutí o trovách konania žiadal o aplikáciu § 257 CSP, nakoľko tu existujú dôvody hodné osobitného zreteľa. Žalobca poukázal na skutočnosť vyplývajúcu z legislatívnej právnej úpravy, a to, že tak, ako bolo jeho povinnosťou podať návrh na určenie neplatnosti, rovnako k späťvzatiu žaloby pristúpil z dôvodu zmeny právnej úpravy, ktorá mu takúto povinnosť stanovila. Žalobca mal za to, že s ohľadom na tieto skutočnosti nemožno konštatovať, že procesne zavinil zastavenie konania, pretože späťvzatie žaloby nie je výsledkom postupu žalobcu, ale zákonodarcu, ktorému túto povinnosť stanovil priamo zákonom o strategických investíciách. Žalobca opakovane zdôraznil, že bolo jeho zákonnou povinnosťou podať návrh na určenie neplatnosti Dodatku č. 26. Ustanovenie § 257 CSP umožňuje súdu výnimočne nepriznať náhradu trov konania, ak existujú dôvody hodné osobitného zreteľa, pričom uvedené ustanovenie predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok, čo má slúžiť na odstránenie neprimeranej tvrdosti, a teda na dosiahnutie spravodlivosti pre strany sporu, pokiaľ ide o vedenie konania a jeho výsledok. Podľa ustálenej judikatúry je povinnosťou súdu v konaní skúmať, či v prejednávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, na ktoré je potrebné pri stanovení povinnosti nahradiť trovy konania výnimočne prihliadnuť (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2MCdo 17/2009). V tejto súvislosti sa žalobca domnieval, že vzhľadom na povahu konania, ktoré začalo na základe splnenia si jeho povinnosti zo zákona o verejnom obstarávaní, by sa súd mal zaoberať okolnosťami hodnými osobitného zreteľa pri rozhodovaní o trovách konania a žiadnej zo strán sporu náhradu trov konania

nepriznať. Žalobca poukázal na ustálenú súdnu prax, ktorej podstata spočíva v nepriznaní náhrady trov konania v prípade, že v dôsledku novelizácie zákona o verejnom obstarávaní bol úrad ako žalobca povinný priamo zo zákona vziať návrh na určenie neplatnosti zmluvy späť (napr. uznesenia Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3CobVO/1/2022 z 22. júna 2022, sp. zn. 3CobVO/3/2021 z 24. mája 2022, sp. zn. 3CobVO/3/2022 z 24. mája 2022, sp. zn. 4CobVO/5/2022 z 19. júna 2023, uznesenie Okresného súdu Malacky sp. zn. 32CbVO/2/2020 z 15. júla 2022).

6. Z odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu vyplýva, že žalovaný 1/ v nadväznosti na výzvu odvolacieho súdu, či súhlasí so späťvzatím žaloby uviedol, že so späťvzatím žaloby a aj následným zastavením konania súhlasí, ale nesúhlasí s návrhom žalobcu na nepriznanie náhrady trov konania žiadnej zo strán sporu podľa § 257 CSP. Žalovaný 1/ argumentoval, že žiadnym spôsobom procesne nezavinil späťvzatie žaloby a následné zastavenie konania. Aj napriek legislatívnej zmene zákona o verejnom obstarávaní ukladajúcej žalobcovi povinnosť späťvzatia žaloby žalovaný 1/ podanú žalobu považuje za nedôvodnú, čo potvrdil aj prvostupňový súd zatiaľ neprávoplatným rozsudkom o zamietnutí žaloby. Rozhodnutie o nepriznaní náhrady trov konania žalovaným 1/ a 2/ sa mu javí ako neprimerane tvrdé a nespravodlivé, a preto žiadal priznať žalovanému 1/ a 2/ nárok na náhradu trov prvostupňového a odvolacieho konania v rozsahu 100 %

7. Odvolací súd vo svojom uznesení skonštatoval, že žalovaný 2/ na výzvu odvolacieho súdu uviedol, že nesúhlasí so späťvzatím žaloby vzhľadom na aktuálne odvolacie štádium konania po doručení všetkých vyjadrení v rámci odvolacieho konania, kedy má súd skolektivizované vyjadrenia všetkých účastníkov sporu. Žalovaný 2/ argumentoval tým, že súd má už vec náležite posúdenú a môže o veci druhoінстанčne meritórne rozhodnúť, keďže v tomto štádiu konania ide iba o právne posúdenie veci, t. j. posúdenie správnosti postupu a právneho názoru súdu prvej inštancie bez potreby vykonávania ďalšieho dokazovania. Aj vzhľadom na odstránenie právnej neistoty strán sporu je podľa žalovaného 2/ účelné, procesné hospodárne a žiaduce, aby odvolací súd spor meritórne rozhodol a vyslovil autoritatívny právny názor na prejednávajúcu vec. Rozhodnutie odvolacieho súdu považuje žalovaný 2/ za dôležité pre definitívne uzatvorenie sporu a pre potvrdenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie, pričom pripustením späťvzatia žaloby by mohlo dôjsť k právnej neistote a mohli by vzniknúť pochybnosti o správnosti a spravodlivosti rozhodnutia súdu prvej inštancie. Žalovaný 2/ zdôraznil, že s prihliadnutím na konkrétne okolnosti prípadu sú u neho objektívne dané vážne dôvody pre to, aby súd akceptoval jeho nesúhlas so späťvzatím žaloby a so zastavením konania na základe späťvzatia žaloby žalobcom a súčasne jeho záujem na pokračovaní v konaní a meritórnom rozhodnutí sporu odvolacím súdom.

8. Ďalej odvolací súd v odôvodnení svojho uznesenia uviedol, že vo vzťahu k otázke náhrady trov konania žalovaný 2/ označil argumentáciu žalobcu, v zmysle ktorej podanie žaloby ako aj jej späťvzatie bolo jeho zákonnou povinnosťou, ako nedostatočnú. Skutočnosť, že ústredný orgán štátnej správy je ex lege povinný konať určitým spôsobom, nie je legitímny ani proporcionálny dôvod pre postihovanie protistrany takéhoto žalobcu v súdnom konaní nepriznaním mu nároku na náhradu trov konania. Žalovaný 2/ mal za to, že prípadné zastavenie konania je potrebné pričítať žalobcovi a neexistuje žiadny racionálny dôvod, aby žalovaný 2/ znášal ujmu bez toho, aby daný stav zavinil. Nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému 2/ by nebolo spravodlivé a predstavovalo by neprimeranú tvrdosť voči žalovanému 2/, ktorý prípadné zastavenie konania nezavinil. Podľa názoru žalovaného 2/ v danom prípade žiadne dôvody hodné osobitého zreteľa neexistujú, preto nie sú naplnené podmienky aplikácie ustanovenia § 257 CSP. Štátny orgán musí niesť zodpovednosť za svoje konanie aj vo forme znášania nákladov svojím konaním vyvolaných i bez ohľadu na to, že mu späťvzatie „prikázal“ zákonodarca. Žalovaný 2/ navrhol, aby odvolací súd konanie nezastavil, vzhľadom na aktuálne štádium konania pokračoval v konaní a meritórne rozhodol tak, že žalobu zamietne a žalovanému 2/ prizná nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %. Pre prípad, ak súd neprihliadne na nesúhlas žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby, žalovaný 2/ navrhol, aby mu súd v prípade zastavenia konania z dôvodu späťvzatia žaloby žalobcom priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

9. Z uznesenia odvolacieho súdu je zrejmé, že nakoľko vzal žalobca žalobu v celom rozsahu späť v čase,

keď už rozhodol súd prvej inštancie, ale jeho rozhodnutie nenadobudlo právoplatnosť, žalovaný 1/ so späťvzatím žaloby súhlasil a žalovaný 2/ nesúhlasil so späťvzatím žaloby, odvolací súd napriek nesúhlasu žalovaného 2/ rozhodol o pripustení späťvzatia, o zrušení rozsudku súdu prvej inštancie a zastavení konania.

10. Odvolací súd vo svojom uznesení ozrejmil, že späťvzatie žaloby je procesný úkon žalobcu, z ktorého vyplýva, že na prejednaní ním uplatneného nároku celkom alebo v určitej časti nemá záujem a že je uzrozumený s tým, že o jeho návrhu nebude v tomto rozsahu súdom meritórne rozhodnuté. Zákon neukladá povinnosť zdôvodniť späťvzatie žaloby (alebo jej časti), avšak dôvody späťvzatia sú významné pre rozhodnutie o náhrade trov konania podľa § 256 CSP. Po uplatnení práva žalobcu vziať žalobu späť je súd povinný skúmať súhlas, resp. vážne dôvody nesúhlasu žalovaného so späťvzatím žaloby, keďže žalovaný môže aj v tomto štádiu konania (podobne ako v konaní v prvej inštancii) zabrániť pripusteniu späťvzatia žaloby a následnému zastaveniu konania, ak so späťvzatím žaloby zo závažných dôvodov nesúhlasí. Pokiaľ ide o vymedzenie pojmu vážne dôvody, zákon túto otázku nerieši, preto treba vychádzať z toho, že posudzovanie vážnosti dôvodov je výlučne vecou voľnej úvahy a hodnotiaceho úsudku súdu. Tie však nie sú svojvoľné, pretože súd pri posudzovaní závažnosti dôvodov berie na zreteľ jednotlivé skutkové okolnosti prípadu a povahu uplatňovaného nároku a hodnotí predovšetkým možné dôsledky zastavenia konania z hľadiska právneho a faktického stavu vzťahov medzi stranami sporu a dopad na postavenie strán sporu, najmä žalovaného, s prihliadnutím na mieru ohrozenia jeho práv a právom chránených záujmov (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo/136/2010 z 22. septembra 2010).

11. Odvolací súd zdôraznil, že v prípade predmetnej žaloby ide o špecifický druh určovacej žaloby podľa zákona o verejnom obstarávaní. Žalobca vo svojom späťvzati žaloby jasne, zrozumiteľne a podrobne odôvodnil svoj procesný postup, ktorý ho viedol k späťvzatiu žaloby. Zo späťvzatia žaloby žalobcom vyplýva, že dňa 27. júna 2024 nadobudol účinnosť zákon o strategických investíciách, ktorým došlo k zmene právnej úpravy, okrem iného aj zákona o verejnom obstarávaní. Zákon o strategických investíciách v druhej časti v článku XI v bode 33 uvádza, že v zákone o verejnom obstarávaní v aktuálnom znení sa ustanovenie § 180 vypúšťa. Ďalej zákon o strategických investíciách v druhej časti v článku XI v bode 36 uvádza, že za § 187o sa vkladá § 187p Prechodné ustanovenia k úpravám účinným dňom vyhlásenia, ktorého odsek 5 zakotvuje, že ak úrad (žalobca) podal podľa predpisov účinných do dňa účinnosti tohto zákona návrh podľa § 180 ods. 1 (zákona o verejnom obstarávaní) a konanie nebolo právoplatne skončené, úrad vezme návrh späť. V nadväznosti na túto zmenu zákon o strategických investíciách v prechodných ustanoveniach, konkrétne v § 187p ods. 5 upravil povinnosť úradu ako žalobcu v prípade, že úrad podal podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti zákona o strategických investíciách návrh podľa § 180 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní a konanie nebolo právoplatne skončené, vziať návrh späť. V tejto súvislosti odvolací súd upozornil, že žalobcovi vznikla povinnosť ex lege (podľa zákona o strategických investíciách ako aj zákona o verejnom obstarávaní) zobrať späť podaný návrh na určenie neplatnosti dodatku k zmluve. Podľa odvolacieho súdu sa jedná o zákonný dôvod späťvzatia návrhu, preto súd neskúma etické, morálne, ekonomické, ako aj iné motívy a neberie do úvahy konkrétne okolnosti prípadu, ktorých dôvodnosť by inak súd pri nesúhlase so späťvzatím návrhu posudzoval. Vzhľadom k tomu, že žalobca bol v zmysle zákona povinný zobrať návrh späť, nebol daný ani dôvod na prejednanie odvolania odvolacím súdom. Odvolací súd preto dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené zákonné predpoklady v zmysle § 146 ods. 1 CSP spôsobilé obmedziť dispozičné oprávnenie žalobcu so žalobou a z toho dôvodu v nadväznosti na späťvzatie žaloby voči žalovaným 1/ a 2/ odvolací súd konanie v celom rozsahu zastavil.

12. V súvislosti s rozhodovaním o trovách konania odvolací súd vysvetlil, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady úspechu v konaní v zmysle § 255 CSP a od zásady procesnej zodpovednosti za zastavenie konania v zmysle § 256 ods. 1 CSP aplikovateľnú len vo výnimočných prípadoch za kumulatívneho splnenia dvoch podmienok, a to existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa a existencie výnimočných okolností. V posudzovanom prípade odvolací súd dospel k záveru o kumulatívnom naplnení tak existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, ako aj existencie výnimočných okolností na základe komplexného vyhodnotenia okolností vzniku a priebehu daného

sporu. V prípade predmetnej žaloby ide o špecifický druh určovacej žaloby, pri podaní ktorej sa nevyžaduje preukazovanie naliehavého právneho záujmu, nakoľko tento vyplýva priamo z osobitného právneho predpisu, t. j. zákona o verejnom obstarávaní, pričom žaloba bola podaná žalobcom ako ústredným orgánom štátnej správy pre verejné obstarávanie, ktorý k jej podaniu pristúpil po tom, čo pri výkone dohľadu nad verejným obstarávaním ustálil záver o uzavretí zmluvy /Dodatku č. 26/ v rozpore so zákonom o verejnom obstarávaní a následným podaním predmetnej žaloby splnil povinnosť vyplývajúcu mu z ustanovenia § 180 zákona o verejnom obstarávaní (v znení účinnom k dátumu podania predmetnej žaloby na súd). V nadväznosti na zmenu relevantnej právnej úpravy, ktorá nastala v priebehu konania pred právoplatným rozhodnutím súdu o merite sporu, a to nadobudnutím účinnosti zákona o strategických investíciách, konkrétne čl. XI bod 33, ktorým došlo k vypusteniu § 180 zákona o verejnom obstarávaní, došlo späťvzatím predmetnej žaloby zo strany žalobcu k jednoznačnému naplneniu imperatívu vyplývajúceho z dikcie ustanovenia § 187p ods. 5 zákona o verejnom obstarávaní. Uvedené skutočnosti odvolací súd kvalifikoval ako skutočnosti predstavujúce kumulatívne splnenie podmienok vyžadovaných zákonom pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP, v dôsledku čoho rozhodol o náhrade trov konania tak, že stranám sporu nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

13. Proti právoplatnému uzneseniu odvolacieho súdu podal v zákonom stanovenej lehote žalovaný 2/ (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie v celom rozsahu, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP, tvrdiac, že rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces podľa § 420 písm. f) CSP. Žalovaný 2/ v dovolaní navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“) napadnuté uznesenie odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, pričom zároveň žiadal, aby mu najvyšší súd priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v celom rozsahu.

14. Dovolateľ odvolaciemu súdu vytýkal, že vôbec nevzal do úvahy jeho nesúhlas so späťvzatím žaloby a zastavením konania, pričom pri zdôvodnení takéhoto postupu sa obmedzil len na konštatáciu, že došlo k zmene zákona a tým aj k zániku zodpovednosti za zastavenie konania, a to bez posúdenia dopadu na práva a právom chránené záujmy žalovaného 2/. Dovolateľ sa taktiež nestotožnil s názorom odvolacieho súdu v zmysle ktorého žalobcovi ex lege podľa zákona o strategických investíciách a podľa zákona o verejnom obstarávaní vznikla povinnosť zobrať späť podaný návrh na určenie neplatnosti dodatku k zmluve. Dovolateľ argumentoval, že späťvzatie žaloby je za predpokladu naplnenia § 146 ods. 1 CSP otázkou procesných práv oboch strán sporu, pričom pripustením záverov odvolacieho súdu by došlo k poškodeniu žalovaného 2/, pretože by takýmto spôsobom žalobca mohol zneužiť možnosť späťvzatia žaloby na odvrátenie dôsledkov svojho predchádzajúceho nesprávneho konania. Podľa dovolateľa súd nemôže neskúmať dôvody nesúhlasu, resp. vôbec neprihliadnuť na riadne zdôvodnený nesúhlas žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby, keď ho k tomu zaväzuje § 146 ods. 1 CSP. Dôvod nesúhlasu žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby spočíval v tom, že spor bol v štádiu odvolacieho konania, kedy už súd skolektivizoval všetky vyjadrenia účastníkov sporu v rámci odvolacieho konania a kedy má už súd vec náležite posúdenú a môže o veci druhoinsťančne meritórne rozhodnúť, pričom ide už iba o právne posúdenie veci, t. j. posúdenie správnosti postupu a právneho názoru súdu prvej inštancie bez potreby vykonávania ďalšieho dokazovania. Aj vzhľadom na odstránenie právnej neistoty strán sporu bolo účelné, procesne hospodárne a žiaduce, aby odvolací súd vo veci meritórne rozhodol a vyslovil autoritatívny právny názor na meritum veci. Rozhodnutie odvolacieho súdu je dôležité pre uzatvorenie sporu a pre potvrdenie správnosti rozsudku súdu prvej inštancie. Pripustením späťvzatia žaloby by mohlo dôjsť k právnej neistote a mohli by vzniknúť pochybnosti o správnosti a spravodlivosti rozsudku súdu prvej inštancie. Navyše takýto stav veci bez meritórneho rozhodnutia o konaní v súlade alebo v rozpore so zákonom vytvára stav právnej neistoty a poškodzuje žalovaného 2/ v tom, že odrádza jeho existujúcich ako aj potenciálnych zmluvných partnerov uzatvárať obdobné dohody so žalovaným 2/ v obave, že takýto postup bude napadnutý zo strany žalobcu. Samotná zmena právnej úpravy podľa dovolateľa nemôže byť dôvodom pre pripustenie späťvzatia žaloby, keďže takýto záver odvolacieho súdu vytvára ústavne neudržateľný stav, v ktorom akákoľvek novela zákona môže umožniť žalobcovi účinne pripustiť späťvzatie žaloby bez súhlasu druhej strany, bez naplnenia na to vyžadovaných

procesných podmienok. Uvedené skutočnosti dovolaateľ považuje za vážne dôvody na nesúhlas so späťvzatím žaloby, čo je zvýraznené tým, že sa jedná o spor o určenie neplatnosti dodatku k zmluve podľa zákona o verejnom obstarávaní, ktorého prípadný zamietavý rozsudok pre žalovaného 2/ bude mať osobitný význam, keďže v prebiehajúcom spore vystupuje ako žalovaný a bez rozhodnutia deklarujúceho zákonnosť jeho konania táto skutočnosť môže mať negatívny dopad na jeho reputáciu.

15. Dovolaateľ okrem vyššie uvedeného odvolaciemu súdu vytýkal, že nepriznanie nároku na náhradu trov konania žiadnej strane sporu je v rozpore s princípom spravodlivosti a zodpovednosti za zavinené zastavenie konania. Žalovaný 2/ nesúhlasí s tým, že v predmetnej veci mali byť kumulatívne naplnené predpoklady existencie dôvodov hodných osobitného zreteľa, ako aj existencie výnimočných okolností vyplývajúcich zo vzniku a priebehu daného sporu. Odvolací súd sa nijako nevyjadril k tomu, že žalobca inicioval začatie konania, v ktorom nebol úspešný a následne inicioval druhostupňové konanie, ktoré z dôvodu späťvzatia žaloby bolo zastavené, preto by aj mal znášať vzniknuté trovy konania. Skutočnosť, že žalobca je ako orgán štátnej správy ex lege povinný konať určitým spôsobom, nie je legitímny dôvod pre neodôvodnené postihovanie protistrany takéhoto žalobcu v súdnom konaní nepriznaním nároku na náhradu trov konania. Aj keď zastavenie konania bolo vyvolané legislatívnou zmenou, v zmysle § 256 ods. 1 CSP je podstatné, kto z procesného hľadiska zastavenie konania zapríčinil. Rozhodnutia zákonodarného orgánu nemožno pričítať na ťarchu žalovaného 2/. Podľa dovolaateľa je v posudzovanom prípade potrebné aplikovať základné procesné hľadisko, a teda mieru zavinenia na zastavení konania, ktoré jednoznačne možno pričítať žalobcovi. Dovolaateľ namieta, že samotná zmena zákona nemôže byť dôvodom pre aplikáciu § 257 CSP. Odvolací súd vôbec neprihliadol na to, že žalovaní 1/ a 2/ zabezpečili v konaní dôkazy, pričom výsledkom vykonaného dokazovania bol ustálený skutkový a právny stav veci v prospech žalovaných, pretavený do zamietajúceho rozsudku súdu prvej inštancie. Nepriznanie nároku na náhradu trov konania žalovanému 2/ by mu nedôvodne spôsobilo ujmu, nakoľko by mu neboli refundované náklady dôvodne vynaložené na právne zastupovanie splnomocneným právnym zástupcom v súdnom konaní, ktorého zastavenie nijako nezavinil. Žalovaný 2/ súdny spor neinicioval a ani procesne nezavinil zastavenie konania, neexistuje preto žiadny dôvod, aby znášal ujmu bez toho, aby daný stav zaviniel. Nemožno súhlasiť s tým, že ak zmena zákonnej úpravy neposkytuje žalobcovi inú možnosť než upustiť od vyvolaného súdneho konania, zakladá to aj dôvod pre odpustenie (žalobcovi) nedôvodne začatého konania, na ktoré žalovaný 2/ vynaložil náklady. Podľa dovolaateľa žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa v posudzovanom prípade neexistujú, a preto nie sú naplnené podmienky aplikácie § 257 CSP. Štátny orgán musí niesť zodpovednosť za svoje konanie vo forme znášania nákladov svojím konaním vyvolaných i bez ohľadu na to, že mu späťvzatie „prikázal“ zákonodarca.

16. Napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu podľa dovolaateľa predstavuje neprimeranú tvrdosť voči žalovanému 2/, resp. neprimerané zvýhodnenie žalobcu na úkor žalovaných, ktorí by utrpeli ujmu nerefundovaním znášaných nákladov na vedenie sporu, ktorý neiniciovali a ktorý má byť ukončený z iniciatívy žalobcu ako orgánu verejnej moci v dôsledku konania iného orgánu verejnej moci. Spor inicioval štát a následne aj z dôvodu konania štátu má byť ukončený, preto neexistuje žiadny legitímny a spravodlivý dôvod, aby žalovaní znášali následky za konanie žalobcu a za konanie štátu. V odôvodnení napadnutého rozhodnutia absentuje zdôvodnenie, prečo odvolací súd zbavil žalovaného 2/ nároku na náhradu trov konania keď nijako nezavinil zastavenie konania, pričom žalovaný 2/ trvá na tom, že odkazom na zmenu zákonnej úpravy nemožno naplniť kvalitu dostatočného odôvodnenia pre vyvedenie takého záveru, a preto sa napadnuté rozhodnutie javí byť nepreskúmateľné.

17. K dovolaniu žalovaného 2/ žalobca uviedol, že bol povinný ex lege vziať návrh na určenie neplatnosti zmluvy späť a keďže späťvzatím žaloby splnil svoju zákonnú povinnosť, nesúhlas žalovaného 2/ so späťvzatím nemôže byť relevantný nakoľko by odporoval zákonnej povinnosti žalobcu. Podľa žalobcu odvolací súd postupoval správne keď pripustil späťvzatie žaloby aj bez súhlasu žalovaného 2/, pretože právny názor žalovaného 2/ nemôže byť nadradený zákonnej povinnosti žalobcu vziať žalobu späť a pokračovanie súdneho konania by tak bolo jednak protizákonné a zároveň by odporovalo zásade zákonnosti a procesnej hospodárnosti. Ďalej žalobca nesúhlasí s námietkou dovolaateľa, že sa odvolací súd nezaoberal jeho nesúhlasom so zastavením konania, keďže odvolací súd na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby reflektoval v bode 25 odôvodnenia jeho rozhodnutia keď uviedol, že žalobcovi vznikla

zákonná povinnosť vziať žalobu späť. V opačnom prípade by žalobca ako ústredný orgán štátnej správy porušil svoju zákonnú povinnosť a konal by v rozpore so zákonom. Žalobca zdôraznil, že odvolací súd neakceptovanie nesúhlasu žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby odôvodnil tým, že nakoľko ide o zákonom stanovený dôvod späťvzatia žaloby, neskúmal motívy späťvzatia žaloby ani ďalšie konkrétne okolnosti prípadu, ktoré by v inom prípade posudzoval. Dôvody a okolnosti späťvzatia sú podľa žalobcu objektívne dané zákonnou povinnosťou vziať podaný návrh späť, a to za absencie akejkoľvek vôľovej zložky žalobcu. Žalobca považuje ozrejmienie právneho posúdenia veci odvolacím súdom za zrozumiteľne odôvodnené, pretože dalo odpoveď na otázku podstatnú pre rozhodnutie.

18. Podľa žalobcu je porušenie zákona o verejnom obstarávaní právoplatne konštatované v jeho rozhodnutiach, na základe ktorých bol povinný podať návrh na určenie neplatnosti dodatku k zmluve. Zákonnosť rozhodnutí žalobcu nebola a ani nemohla byť predmetom tohto súdneho konania, ktorý je v rovine civilnej a týkal sa posúdenia (ne)platnosti Dodatku č. 26, pričom zákonnosť rozhodnutí žalobcu by mohla byť predmetom sporu v rámci správneho súdnictva na správnom súde. Prípadné meritórne rozhodnutie o (ne)platnosti Dodatku č. 26 by nebolo spôsobilé posúdiť zákonnosť administratívnoprávnych rozhodnutí žalobcu ani odôvodnenosť prípadného uloženia sankcie ako výsledok správneho konania o spáchaní správneho deliktu žalovaným 1/. Povinnosť vziať návrh späť je daná platným a účinným zákonom o strategických investíciách. Zákonnosť konania žalovaného 2/ nie je oprávnený posudzovať súd v civilnom konaní o určení neplatnosti zmluvy, a to, či bolo administratívnoprávne rozhodnutie o porušení zákona o verejnom obstarávaní zákonné, môže byť predmetom výlučne správneho súdnictva a účastníkom takéhoto konania by ani nebol žalovaný 2/, preto uvedené ani nemôže vplývať na jeho reputáciu, či ovplyvniť jeho obchodné aktivity.

19. Vo vzťahu k rozhodnutiu odvolacieho súdu o trovách konania žalobca zopakoval, že nie je subjektom, ktorý procesne zavinil zastavenie konania, keďže späťvzatie žaloby nie je výsledkom jeho postupu, ale zákonodarca, ktorý mu túto povinnosť stanovil priamo zákonom o strategických investíciách. Žalobca nemohol procesne postupovať inak než vziať žalobu o určenie neplatnosti Dodatku č. 26 späť. Podaním žaloby o určenie neplatnosti Dodatku č. 26 žalobca nesledoval svoje osobné záujmy či nadobudnutie osobného prospechu, ale jedná sa o špecifický druh určovacej žaloby, ku ktorej podaniu bol žalobca opäť zaviazaný zákonom po tom, čo pri výkone dohľadu zistil porušenia zákona o verejnom obstarávaní. Uvedený postup žalobcu, zahŕňajúc iniciovanie konania o určení (ne)platnosti Dodatku č. 26, či späťvzatie žaloby, ktoré úkony vyplývajú žalobcovi zo zákona, nemožno vnímať ako zavinenie žalobcu, a preto tieto skutočnosti sú dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktorý umožňuje trovy konania stranám sporu nepriznať. Žalobca zároveň poukázal na ustálenú konštantnú rozhodovaciu prax spočívajúcu v nepriznaní náhrady trov konania ak v dôsledku novelizácie zákona o verejnom obstarávaní bol úrad ako žalobca povinný priamo zo zákona vziať žalobu o určenie neplatnosti zmluvy späť. Žalobca má za to, že odvolací súd v posudzovanej veci rozhodol správne, pričom jeho rozhodnutie je dostatočne odôvodnené a jasne a zrozumiteľne uvádza, na základe akých skutočností odvolací súd dospel k pripusteniu späťvzatia žaloby a nepriznaniu nároku na náhradu trov konania stranám sporu. Preto žalobca navrhol, aby odvolací súd dovolanie žalovaného 2/ zamietol a stranám sporu náhradu trov konania nepriznal.

20. Nad rámec ustanovení CSP žalovaný 2/ k vyjadreniu žalobcu uviedol, že z dikcie § 146 ods. 1 CSP vyplýva, že súd je pri každom späťvzatí povinný zohľadniť skutkové a právne špecifiká vrátane povahy žalobou uplatneného nároku, ako aj dôsledky zastavenia konania na hmotnoprávny vzťah medzi stranami sporu a na mieru a závažnosť ohrozenia práv a oprávnených záujmov žalovaného. Dovolateľ namieta, že súd je povinný prihliadať na nesúhlas žalovaného so späťvzatím žaloby vždy, pokiaľ k nemu nedôjde skôr, než sa začalo predbežné prejednanie sporu podľa § 168 CSP alebo pojednávanie. Nezhľadnením argumentov žalovaného 2/ mu bola odňatá možnosť dosiahnuť rozhodnutie vo veci samej. Žalovaný 2/ tvrdí, že prevaha právneho záujmu strany sporu nad zákonnou povinnosťou je daná vtedy, keď by striktné uplatnenie zákonnej povinnosti viedlo k zjavnej nespravodlivosti, zneužitiu práva či k odopretiu spravodlivosti, čo je aj posudzovaný prípad. Dovolateľ zdôraznil, že predmetný zákon bol podľa odvolacieho súdu dôvodom pre pripustenie späťvzatia žaloby, a preto súd musí skúmať, resp. zohľadniť pre rozhodnutie relevantné časti zákona, ktorý má byť dôvodom takéhoto späťvzatia a posúdiť dopad na

strany sporu, čo odvolací súd neurobil a bez bližšieho zdôvodnenia validoval formálnu zmenu zákona ako dôvod späťvzatia žaloby. Žalovaný 2/ má za to, že pre procesné zavinenie nie je relevantné, či došlo k zastaveniu konania z vôle žalobcu alebo zákonodarcu, pričom v posudzovanom prípade možno zastavenie konania bezpochyby pričítať žalobcovi, keďže zásada procesnej zodpovednosti za zavinenie sa uplatní pre každé konanie bez ohľadu na to, z akého dôvodu bolo zastavené. Žalovaný 2/ zhrnul, že napadnuté rozhodnutie nepovažuje za vecne správne a s jeho odôvodnením sa nestotožňuje, keďže odvolací súd nesprávne interpretoval a aplikoval platnú právnu úpravu, vec neposúdil správne a napadnuté rozhodnutie zmysluplne neodôvodnil.

21. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podal včas žalovaný 2/, v neprospech ktorého bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený advokátskou kanceláriou v súlade s § 429 ods. 1 CSP, bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 veta pred bodkočiarkou CSP) preskúmal vec a dospel k záveru, že tento mimoriadny opravný prostriedok žalovaného 2/ je potrebné odmietnuť.

22. Podľa § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Z citovaného ustanovenia vyplýva, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie proti tomu-ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 CSP. Otázka posúdenia, či sú, alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu.

23. Podľa § 420 písm. f) CSP, dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

24. Podľa § 431 ods. 1, ods. 2 CSP, dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení. Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada.

25. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 CSP alebo § 421 CSP v spojení s § 431 ods. 1 CSP a § 432 ods. 1 CSP). V dôsledku zmienenej viazanosti dovolací súd neprejednáva dovolanie nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

26. V posudzovanom prípade dovolateľ vyvodzoval prípustnosť dovolania z ustanovenia § 420 písm. f) CSP tvrdiac, že rozhodnutím odvolacieho súdu, ktorým sa konanie končí, mu súd nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný 2/ napáda uznesenie odvolacieho súdu v celom rozsahu, a to jednak vo výroku, ktorým odvolací súd v nadväznosti na späťvzatie žaloby v priebehu odvolacieho konania konanie zastavil a zároveň aj v závislom výroku, ktorým odvolací súd žiadnej zo strán sporu nepriznal nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania.

27. V súvislosti s dovolaním smerujúcim proti výroku uznesenia odvolacieho súdu o zastavení konania z dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí súdu prvej inštancie, ale skôr ako toto nadobudlo právoplatnosť, sa dovolací súd v prvom rade zaoberal tým, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu spĺňa atribút rozhodnutia vo veci samej alebo rozhodnutia, ktorým sa konanie končí a dospel k záveru, že za rozhodnutie, ktorým sa konanie pred dovolacím súdom končí, možno považovať aj rozhodnutie o odvolaní inak ako jeho vecným prejednaním, t. j. aj rozhodnutie odvolacieho súdu o zastavení konania z

dôvodu späťvzatia žaloby po rozhodnutí súdu prvej inštancie (§ 370 CSP). V tejto časti dovolania dovolateľ videl tzv. vadu zmätočnosti v tom, že rozhodnutie odvolacieho súdu je nepreskúmateľné z dôvodu jeho nedostatočného odôvodnenia, nakoľko neobsahuje presvedčivé vysporiadanie sa s nesúhlasom žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby žalobcom v priebehu odvolacieho konania a nadväzujúcim zastavením konania. Kľúčová argumentácia dovolateľa spočívala v tom, že odvolací súd sa v posudzovanom prípade nedostatočne zaoberal vážnymi dôvodmi nesúhlasu žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby a zastavením konania v priebehu odvolacieho konania, keď už súd prvej inštancie svojim zamietajúcim rozsudkom skonštatoval nedôvodnosť podanej žaloby. Po tom, ako súd prvej inštancie meritórnym rozhodnutím zamietol žalobu a rozhodol tak v prospech žalovaných, v dôsledku späťvzatia žaloby v priebehu odvolacieho konania, bol odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zrušený a konanie zastavené, čím bola žalovanému 2/ odňatá možnosť, aby odvolací vykonal odvolací prieskum, vec meritórne prejednal a posúdil a konštatoval tak správnosť záverov súdu prvej inštancie v odvolaním napadnutom zamietavom rozsudku. Dovolateľ namieta neuspokojivé a nedostatočné odôvodnenie napadnutého uznesenia týkajúce sa dôvodov, prečo sa v prejednávanej veci odvolací súd podrobnejšie nezaoberal dôvodmi nesúhlasu žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby a zastavením konania v priebehu odvolacieho konania a po meritórnym rozhodnutí súdu prvej inštancie.

28. Najvyšší súd v nadväznosti na vyššie uvedenú dovoláciu námietku uvádza, že pre naplnenie prípustnosti dovolania dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP je nevyhnutné kumulatívne splnenie troch zákonných znakov, ktorými sú: 1) nesprávny procesný postup súdu, 2) tento nesprávny procesný postup znemožnil strane sporu realizovať jej patriace procesné práva a 3) intenzita tohto zásahu dosahovala takú mieru, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Pod pojmom „nesprávny procesný postup“, ktorý odôvodňuje prípustnosť dovolania podľa § 420 písm. f) CSP možno rozumieť aj absenciu odôvodnenia súdneho rozhodnutia, jeho nedostatočnosť, nezrozumiteľnosť, nepresvedčivosť, či svojvoľnosť (nielen uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale dostatočných argumentov reagujúcich na relevantné námietky a tvrdenia strán zrozumiteľným a presvedčivým spôsobom) nezabezpečujúcu všetky atribúty a garancie spravodlivej súdnej ochrany. Zmienené vady zmätočnosti predstavujú vážne procesné nedostatky, ktorých zistenie dovolacím súdom spravidla vedie k nutnosti zrušenia napadnutého rozhodnutia bez ohľadu na to, či táto procesná vada, resp. nedostatok mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Prípustnosť dovolania nie je daná tým, že dovolateľ tvrdí, že rozhodnutie je postihnuté niektorou z väd uvedených v § 420 SP, ale dovolanie je prípustné až vtedy, ak vyjde najavo, že rozhodnutie takouto vadou skutočne trpí. V prípade, že tvrdenie dovolateľa nie je správne, dovolací súd dovolanie podľa § 447 písm. c) CSP odmietne, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému dovolanie nie je prípustné. Pod pojem práva na spravodlivý proces možno zahrnúť (okrem iného) aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia, avšak toto súčasne nezahŕňa právo sporovej strany, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi (sp. zn. IV. ÚS 22/04) a ani právo na to, aby účastník konania bol pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04).

29. Najvyšší súd v rámci posudzovania prípustnosti a dôvodnosti dovolania z dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP proti uzneseniu odvolacieho súdu o pripustení späťvzatia žaloby a zastavení konania dôkladne preskúmal napadnuté uznesenie z hľadiska uplatnenej dovolacej námietky a dospel k záveru, že nemožno svedčiť názoru dovolateľa, že odvolací súd neskúmal (vážne) dôvody nesúhlasu žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby a zastavením konania. Naopak, odvolací súd sa s dôvodmi nesúhlasu žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby a zastavením konania zaoberal v bode 25. odôvodnenia napadnutého uznesenia. Na tomto mieste odvolací súd ozrejmil, že tak ako žalobcu na podanie návrhu o určenie neplatnosti Dodatku č. 26 zaväzoval zákon o verejnom obstarávaní, rovnako zákon o verejnom obstarávaní v znení zmien vykonaných zákonom o strategických investíciách žalobcovi uložil povinnosť vziať podaný návrh späť, z čoho vyplýva, že žalobca v posudzovanom prípade nemal žiadnu možnosť voľnej úvahy pri určení ďalšieho procesného postupu v konaní, konkrétne, či sa rozhodne vziať podanú žalobu späť alebo pokračovať v sporovom konaní. Dovolací súd má za to, že v rámci odôvodnenia svojho rozhodnutia sa odvolací súd zrozumiteľne a dostatočným spôsobom vysporiadal s okolnosťou, pre ktorú nemohol v prejednávanej veci, v súvislosti s nesúhlasom žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby a zastavením konania, posudzovať konkrétne okolnosti prípadu, a to vzhľadom na legislatívnu zmenu, ktorá priamo uložila

žalobcovi zákonnú povinnosť vziať späť podaný návrh. Táto skutočnosť, nezávislá od vôle žalobcu, podľa odvolacieho súdu nemohla v zmysle § 146 ods. 1 CSP ovplyvniť dispozičné oprávnenie žalobu disponovať podanou žalobou, vrátane jej späťvzatia.

30. Ako nedôvodnú hodnotí dovolací súd tiež námietku nepreskúmateľnosti napadnutého rozhodnutia, ktoré podľa názoru dovolateľa neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu. Najvyšší súd však zaujal názor, že rozhodnutie odvolacieho súdu je odôvodnené dostatočne, keďže odvolací súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, z akých dôvodov žalobca navrhol pripustiť späťvzatie žaloby, ďalej dôvody, pre ktoré žalovaný 2/ so späťvzatím žaloby nesúhlasil, citoval ustanovenia § 370 ods. 1 a 2 CSP a napokon sa v odseku 25. odôvodnenia napadnutého uznesenia vysporiadal s argumentáciou žalovaného 2/, ktorou odôvodňoval svoj nesúhlas so späťvzatím žaloby žalobcom. Z takto koncipovaného odôvodnenia je aj dovolaciemu súdu zrejmé, na základe akých úvah dospel odvolací súd k záveru, že dôvody uvádzané žalovaným 2/ nemožno v okolnostiach prejednávaneho prípadu osobitne posudzovať a hodnotiť ako vážne dôvody pre nepripustenie späťvzatia žaloby podľa § 370 ods. 2 CSP. Z dovolania pritom vyplýva, že žalovaný 2/ s takýmto názorom odvolacieho súdu nesúhlasí, v nadväznosti na čo najvyšší súd podotýka, že posudzovaním dôvodov nesúhlasu žalovaného 2/ so späťvzatím žaloby a zastavením konania a ich následným vyhodnotením ako vážnych dôvodov by odvolací súd mohol vyvolať neudržateľnú situáciu, kedy by sa súkromný záujem jednotlivého účastníka sporového konania dostal do konfliktu so zákonom a prípadné nepripustenie späťvzatia žaloby a nezastavenie konania by vytvorilo stav, kedy by konanie pokračovalo v rozpore so zákonom. Pokiaľ žalovaný 2/ nesúhlasí s tým, ako odvolací súd posúdil ním tvrdené skutočnosti, ktorými odôvodňoval nesúhlas so späťvzatím žaloby, tak v skutočnosti nejde o námietku nesprávneho procesného postupu odvolacieho súdu, ale o námietku inú, vo väzbe na otázku vecnej správnosti skutkových a právnych záverov, na ktorých odvolací súd založil napadnuté rozhodnutie. Uvedené závery však dovolací súd nebol oprávnený podrobiť meritórnemu dovolaciemu prieskumu, keďže dovolací súd je viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil odvolací súd (§ 442 CSP) a zároveň napadnuté uznesenie odvolacieho súdu Civilný sporový poriadok neumožňuje preskúmať z dôvodu nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 421 CSP a contrario).

31. Vo vzťahu k dovolaniu žalovaného 2/, smerujúcemu proti výroku uznesenia odvolacieho súdu o nepriznaní nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania žiadnej zo strán sporu, je zrejmé, že i v tejto časti dovolateľ zdôvodnil prípustnosť dovolania odkazom na § 420 písm. f) CSP s poukazom na nesprávnu aplikáciu ustanovenia § 257 CSP odvolacím súdom, vrátane nedostatočného zdôvodnenia postupu spočívajúceho v použití označeného ustanovenia, namietajúc i nerešpektovanie princípu rovnosti sporových strán v konaní. K námietke nesprávnej aplikácie § 257 CSP vznesenej v rámci dovolacieho dôvodu podľa § 420 písm. f) CSP dovolací súd uvádza, že správnosť právneho posúdenia je možné posudzovať len podľa § 421 CSP, pričom žalovaný 2/ dovolanie z tohto dôvodu nepodal. Dovolací súd sa preto bude zaoberať dovolacím dôvodom zmätočnosti vo vzťahu k aplikácii § 257 CSP v danom prípade len v rozsahu námietky nedostatočného zdôvodnenia postupu spočívajúceho v použití tohto ustanovenia a nerešpektovania princípu rovnosti sporových strán v konaní.

32. Z dovolania žalovaného 2/ proti výroku uznesenia odvolacieho súdu, ktorým odvolací súd žiadnej zo strán sporu nárok na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania nepriznal vyplýva, že dovolateľ prioritne namieta nesprávne rozhodnutie o trovách konania tým, že odvolací súd namiesto ustanovenia § 256 ods. 1 CSP upravujúceho zodpovednosť za zavinenie na zastavení konania pri rozhodovaní o trovách konania aplikoval nesprávne ustanovenie § 257 CSP, v dôsledku čoho tak žalovanému 2/ odňal právo na náhradu účelne a dôvodne vynaložených výdavkov v konaní spočívajúcich v nákladoch na právne zastúpenie kvalifikovaným právnym zástupcom. Dovolateľ je presvedčený, že v danom prípade možno zavinenie na zastavení konania jednoznačne pričítať žalobcovi, a preto bolo spravodlivé, aby bol žalovanému 2/ voči žalobcovi priznaný nárok na náhradu dôvodne a účelne vynaložených trov konania. I keď žalobca nezobral žalobu späť z vlastnej iniciatívy, dovolateľ upozornil, že tak urobil na základe zákonnej povinnosti, ku ktorej ho zaviazal zákonodarný orgán a jedná sa teda o rozhodnutie ďalšieho orgánu verejnej moci, z čoho možno usudzovať, že v každom prípade zavinenie na zastavení konania možno pričítať štátu Slovenskej republiky. Ďalej žalovaný 2/ nesúhlasí ani

s názorom odvolacieho súdu, že povinnosť vziať žalobu späť bola žalobcovi uložená novelou zákona o verejnom obstarávaní a žalobca tak nemal inú možnosť ako konať v súlade so zákonom a vziať podanú žalobu späť, čo podľa odvolacieho súdu možno vyhodnotiť ako situáciu v ktorej boli dané okolnosti naplňajúce dôvody hodné osobitného zreteľa, odôvodňujúce aplikáciu zmieneneho ustanovenia § 257 CSP a nepriznanie nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania žiadnej zo sporových strán. Dovolateľ popiera, že by v posudzovanom prípade existovali dôvody hodné osobitného zreteľa odôvodňujúce aplikáciu ustanovenia § 257 CSP alebo že legislatívnou zmenou zákona možno obhájiť použitie predmetného § 257 CSP.

33. V súvislosti s vyššie zmienenými dovolacími námietkami sa najvyšší súd zameril na posúdenie kvality odôvodnenia napadnutého uznesenia odvolacieho súdu vo vzťahu ku výroku, ktorým rozhodol o trovách konania, a to z hľadiska toho, či možno takého odôvodnenie rozhodnutia považovať za dostatočné pre vyvodenie záverov odvolacieho súdu pre aplikáciu ustanovenia § 257 CSP v posudzovanom prípade. Dovolací súd poukazuje na skutočnosť, že odôvodnenie súdneho rozhodnutia má obsahovať dostatok dôvodov a ich uvedenie má byť zrozumiteľné, pričom z neho musí taktiež vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Konajúci súd by mal vo svojej argumentácii dbať tiež na jeho celkovú presvedčivosť. Právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia neznamená právo na uvedenie „aspoň nejakých“ dôvodov, ale ide o právo na uvedenie dostatočných, logických a zrozumiteľných argumentov reagujúcich na relevantné tvrdenia a námietky strán sporu. V neposlednom rade by mal súd presvedčivo odôvodniť a vysvetliť aj aplikáciu príslušného právneho predpisu, či ustanovenia z neho na rozhodovanú vec. Ak odôvodnenie rozhodnutia odvolacieho súdu neobsahuje zrozumiteľnú a presvedčivú argumentáciu k skutočnostiam relevantným pre rozhodnutie, nespĺňa atribúty riadneho odôvodnenia, čím porušuje právo na spravodlivý súdny proces.

34. Dovolací súd po preskúmaní dovolaní napadnutého uznesenia odvolacieho súdu v časti rozhodnutia o trovách konania dospel k záveru, že napadnuté rozhodnutie vyššie uvedené kritériá pre odôvodňovanie súdnych rozhodnutí spĺňa. Odvolací súd v napadnutom uznesení skonštatoval, že nadobudnutím účinnosti zákona o strategických investíciách dňa 27. júna 2024 došlo (okrem iného) k novelizácii zákona o verejnom obstarávaní tým, že ustanovenie § 180 sa vypustilo a za ustanovenie § 187o sa vložilo ustanovenie § 187p (Prechodné ustanovenia k úpravám účinným dňom vyhlásenia), ktorého ods. 5 upravil povinnosť úradu ako žalobcu v prípade, že úrad podal podľa predpisov účinných do dňa nadobudnutia účinnosti zákona o strategických investíciách návrh podľa § 180 ods. 1 zákona o verejnom obstarávaní a konanie nebolo právoplatne skončené, vziať návrh späť. Navyše odvolací súd zdôraznil, že povinnosť zobrať späť podaný návrh na určenie neplatnosti dodatku k zmluve žalobcovi vznikla priamo ex lege (podľa zákona o strategických investíciách a zákona o verejnom obstarávaní). Je i dovolaciu súdu zrejmé, že žalobca podaním žaloby plnil svoju zákonnú povinnosť, rovnako v prípade späťvzatia žaloby žalobcom išlo o logický dopad aplikácie novely zákona o verejnom obstarávaní vykonanej zákonodarcom v zákone o strategických investíciách a v dôsledku ktorej novely vznikla žalobcovi (opäť) povinnosť zobrať žalobu späť priamo zo zákona, a to bez ohľadu na to, či by inak bol v súdnom konaní v merite veci úspešný alebo nie. Označená novela zákona žalobcovi nepriznávala žiadnu mieru voľnej úvahy, či žalobu späť zoberie alebo nie. Podanie žaloby žalobcom, rovnako aj jej späťvzatie v dôsledku novely zákona, predstavovalo výkon verejnej moci a z tohto pohľadu bolo nutné posudzovať aj aplikáciu ustanovenia § 257 CSP odvolacím súdom, ktorý dôvod hodný osobitného zreteľa vzhľadom na zmenu právnej úpravy, na podklade ktorej žalobca vzal žalobu späť. Zamerajúc sa na návrh žalobcu, aby o trovách konania bolo rozhodnuté s poukazom na § 257 CSP, odvolací súd v napadnutom uznesení skúmal dôvodnosť aplikácie tohto ustanovenia, osobitne sa venujúc dôvodom hodným osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali použitie tohto ustanovenia, v dôsledku aplikácie ktorého by neboli žalovaným priznané trovy konania, keď títo zastavenie konania procesne nezavinili. Odvolací súd v bode 27. odôvodnenia svojho rozhodnutia podrobne opísal všetky procesné okolnosti, ktoré bolo možné a v tomto prípade potrebné kvalifikovať ako dôvody hodné osobitného zreteľa, vrátane zákonnej povinnosti žalobcu zobrať žalobu späť v dôsledku novely zákona o verejnom obstarávaní. Rozhodnutie odvolacieho súdu o nepriznaní nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania žiadnej zo sporových strán je využitím jeho moderačného práva, ktoré je potrebné vnímať ako prostriedok pre zmiernenie

dôsledku právnej normy, a to novely zákona o verejnom obstarávaní na trovy konania, ktorá žalobcovi v ustanovení § 187p ods. 5 uložila povinnosť, nie možnosť, vziať žalobu späť, hoci zákon v predchádzajúcom znení mu ukladal povinnosť predmetnú žalobu podať. Preto má dovolací súd má za to, že odvolací súd starostlivo posúdil všetky okolnosti konkrétnej veci, umožňujúce použitie ustanovenia § 257 CSP a svoj postup svedčiaci v prospech jeho aplikácie jasne a zrozumiteľne vysvetlil.

35. Z hľadiska aplikácie ustanovenia § 257 CSP sú na zohľadnenie súdom významné nielen pomery strán sporu, ale aj okolnosti, ktoré viedli k uplatneniu nároku (práva) na súde, postoj strán sporu v priebehu konania a pod. Výnimočnosť pre aplikáciu § 257 CSP môže spočívať tak v okolnostiach danej veci, ako aj v okolnostiach na stranách sporu. Je potrebné poznať všetky rozhodujúce okolnosti, aby súd mohol zvážiť, ktorým dá výnimočne prioritu v podobe ich zohľadnenia ako okolností osobitného zreteľa pre mimoriadnu aplikáciu § 257 CSP pred rozhodovaním o náhrade trov konania z pohľadu procesného úspechu vo veci podľa § 255 CSP, či procesného zavinenia zastavenia konania podľa § 256 CSP a tieto výnimočné okolnosti musí súd riadne odôvodniť. Dovolací súd má za to, že rozhodnutie odvolacieho súdu v časti odôvodnenia nepriznania nároku na náhradu trov prvoinštančného a odvolacieho konania žiadnej zo sporových strán takéto odôvodnenie dôvodov osobitného zreteľa obsahuje. Išlo o okolnosti týkajúce sa danej veci, pričom nepriznanie náhrady trov pre žalovaného 2/ ako dovolateľa sa neprejavila v okolnostiach danej veci ako neprimeraná tvrdosť s nepriaznivým, likvidačným, či neakceptovateľným dopadom na majetkovú sféru žalovaného 2/. Dovolací súd v tejto dovolaní napadnutej časti rozhodnutia neidentifikoval ani žiadne nedostatky odôvodnenia uznesenia odvolacieho súdu, ktoré by boli spôsobilé vyvolať porušenie práva žalovaného 2/ na spravodlivý proces. Odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vysvetlil dôvody, pre ktoré mal za to, že v prejedávanej veci sú dané dôvody hodné osobitného zreteľa. Nemožno preto súhlasiť s dovolacou námietkou žalovaného 2/, že rozhodnutie odvolacieho súdu sa môže javiť v tejto časti ako nepreskúmateľné.

36. Pre doplnenie najvyšší súd poukazuje na to, že ustanovenie § 257 CSP predstavuje odchýlku od zásady zodpovednosti za výsledok (§ 255 CSP) a od zásady zodpovednosti za zavinenie (§ 256 ods. 1 CSP). Súd podľa neho výnimočne neprizná náhradu trov konania, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa. Znamená to, že súd nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu na náhradu trov konania, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Použitie tohto ustanovenia preto negatívne dopadá na stranu sporu, ktorá by inak mala právo na náhradu trov konania. Z tohto dôvodu každé rozhodnutie súdu, ktorým úspešnej sporovej strane neprizná náhradu trov konania, musí byť zo svojej podstaty výnimočným rozhodnutím, prijatým na základe riadneho zváženia všetkých relevantných okolností konkrétneho prípadu a na základe prísne reštriktívneho výkladu § 257 CSP a v ňom obsiahnutej formulácie „dôvody hodné osobitného zreteľa“. Veľký senát najvyššieho súdu konštatoval v rozhodnutí sp. zn. 1VObd/2/2021 k posudzovanému ustanoveniu § 257 CSP, že súd podľa neho nemusí zaviazat' neúspešnú stranu sporu nahradit' trovy konania úspešnej strane, resp. nemusí zaviazat' stranu, ktorá spôsobila vznik trov svojím zavinením, aby tieto trovy nahradila protistrane. Dôvody hodné osobitného zreteľa ani výnimočné okolnosti zákon neuvádza ani exemplifikatívne. Výklad týchto podmienok ponecháva na súdnej praxi. To však neznamená, že tým vytvára priestor na celkom voľnú úvahu súdu. V zmysle dnes už ustálenej judikatúry (pozri k tomu napr. uznesenia najvyššieho súdu sp. zn. 2MCdo/17/2009 zo dňa 28. januára 2010, sp. zn. 5Cdo/67/2010 zo dňa 9. júna 2010, či sp. zn. 3MCdo/46/2012 zo dňa 9. januára 2014) ustanovenie § 257 CSP nie je možné považovať za predpis, ktorý by zakladal jeho voľnú možnosť aplikácie (v zmysle svojvôle), ale ide o ustanovenie, podľa ktorého je súd povinný skúmať, či v prejedávanej veci neexistujú zvláštne okolnosti hodné osobitného zreteľa, ku ktorým je potrebné pri stanovení povinnosti nahradit' trovy konania výnimočne prihliadnuť. Ďalej veľký senát najvyššieho súdu v predmetnom rozhodnutí uviedol, že ustanovenie § 257 CSP nie je možné vykladať tak, že je naň možné prihliadnuť kedykoľvek bez zreteľa na základné zásady rozhodovania o trovách konania. Strane, ktorá mala vo veci úspech, nemožno nepriznať náhradu trov podľa výnimočného ustanovenia len na základe všeobecného záveru hodnotiaceho dopad rozhodnutia o určitom druhu nárokov na neúspešnú stranu. Nejde o automatické pravidlo, ktoré by sa uplatňovalo vo vzťahu k určitému typu konania (k tomu napr. nálezy Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS 292/07, či sp. zn. I. ÚS 303/12), ale ide o prvok individualizácie, nie ľubovôle zo strany súdu (nález Ústavného súdu Českej republiky sp. zn. III. ÚS

727/2000). Hranice sudcovskej úvahy sú dané účelom právnej úpravy náhrady trov konania, ktorá jej nepriznanie úspešnému účastníkovi pripúšťa len ako výnimku zo všeobecného procesného princípu zodpovednosti za výsledok sporového konania (§ 255 ods. 1 CSP).

37. Dovolací súd v konaní nevzhladol ani dovolateľom tvrdené porušenie princípu rovnosti sporových strán, ktoré malo byť spôsobené postupom odvolacieho súdu predstavujúcim neprimeranú tvrdosť, resp. nedôvodné sankcionovanie jeho osoby. Odvolací súd aplikáciou ustanovenia § 257 CSP realizoval svoje moderačné právo, ktorým sa v medziach stanovených všeobecnými podmienkami uvedenými v zákone, dotvára právo v situáciách, kedy rozhodnutím súdu môže dôjsť k inému záveru o náhrade trov konania, než aký by plynul z použitia všeobecných zásad náhrady trov konania, pričom svoj postup, ako je konštatované vyššie, riadne zdôvodnil. Dovolací súd napokon, súladne s judikatúrou ústavného súdu pripomína, že iba skutočnosť, že dovolateľ sa s právnym názorom všeobecného súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej nedôvodnosti alebo arbitrárnosti rozhodnutia súdu (napr. I. ÚS 188/06).

38. Záverom dovolací súd upriamuje pozornosť na uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) sp. zn. I. ÚS 380/2025-24 z 12. júna 2025, ktorým ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť sťažovateľa Slovak Telekom, a.s. proti uzneseniam Okresného súdu Malacky sp. zn. 29CbVO/16/2020 z 21. januára 2023, Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 7CobVO/1/2023 z 20. septembra 2023 a najvyššieho súdu sp. zn. 4Obdo/8/2024 z 30. januára 2025 (publikované v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov SR č. 6/2025 pod č. 43). V predmetnom konaní vystupoval sťažovateľ v procesnom postavení žalovaného 2/ vo veci určenia neplatnosti zmluvy podľa § 180 zákona o verejnom obstarávaní a iniciovanom úradom ako žalobcom. Súd prvej inštancie pre späťvzatie žaloby uznesením konanie zastavil a žalovaným 1/ a 2/ nepriznal nárok na náhradu trov konania. Uznesením odvolacieho súdu bol potvrdený odvolaním napadnutý výrok rozhodnutia súdu prvej inštancie o nároku na náhradu trov konania. Najvyšší súd následne dovolanie sťažovateľa proti potvrdzujúcemu uzneseniu odvolacieho súdu, ktorého prípustnosť vyvodzoval z § 420 písm. f) CSP, odmietol. Podstatou ústavnej sťažnosti bol nesúhlas sťažovateľa s odôvodnením nepriznania nároku na náhradu trov konania zákonnou povinnosťou štátneho orgánu iniciovať, ako aj ukončiť spor. V uvedenom prípade sa tak jedná o rozhodnutie ústavného súdu o ústavnej sťažnosti žalovaného 2/ proti rozhodnutiu najvyššieho súdu, ktorého predmetom bola skutkovo a právne obdobná vec aká je prejednávaná aj v tomto prípade, a teda posúdenie, či zmena právnej úpravy, zaväzujúca žalobcu povinnosťou vziať žalobu späť, môže byť dôvodom hodným osobitného zreteľa podľa § ustanovenia § 257 CSP. Preto dovolací súd aj v prejednáwanej veci odkazuje na toto rozhodnutie, v ktorom ústavný súd okrem iného uviedol, „že ÚVO (Úrad pre verejné obstarávanie) je ústredným orgánom štátnej správy pre verejné obstarávanie a plní predovšetkým úlohy súvisiace s vykonávaním dohľadu nad verejným obstarávaním, a to vo všeobecnom záujme ochrany hospodárskej súťaže. Vo veci konajúcimi súdmi identifikovaná zákonná povinnosť však neumožňuje ÚVO žiadnu mieru diskrecie v zmysle voľného rozhodovania návrh podať alebo ho vziať späť. Pokiaľ sú naplnené zákonom dané podmienky (zistenie rozporu postupu pri uzatvorení zmluvy so zákonom o verejnom obstarávaní, resp. prevaha všeobecného záujmu alebo neplnenie účelu návrhu), ÚVO má povinnosť zákonom ustanoveným spôsobom postupovať. Okrem toho ÚVO nevystupuje v takomto konaní v pozícii mocenského orgánu rozhodujúceho o právnom postavení účastníka verejného obstarávania (v konkrétnych okolnostiach veci nerozhoduje o právnom postavení sťažovateľa), ale je orgánom štátnej správy, ktorému zákon zveril vecnú legitímáciu na iniciovanie konania o určenie neplatnosti zmluvy a ktorý v konaní vystupuje výlučne ako procesná strana v rovnocennom postavení s protistranou, pričom o predmete konania rozhoduje všeobecný súd“.

39. Zhrnúc vyššie uvedené, dovolací súd uzatvára, že k dovolateľom namietnutej vade zmätočnosti uvedenej v § 420 písm. f) CSP v posudzovanom prípade nedošlo, z dôvodu ktorého dovolanie žalovaného 2/ ako neprípustné podľa § 447 písm. c) CSP odmietol, pretože len ak by bola zistená vada zmätočnosti podľa § 420 písm. f) CSP, zakladala by tak prípustnosť ako aj dôvodnosť dovolania.

40. V dovolacom konaní bol úspešným účastníkom žalobca, ktorému tak voči žalovanému 2/ ako dovolateľovi vznikol nárok na náhradu trov dovolacieho konania (§ 255 ods. 1 CSP v spojení s § 453

ods. 1 CSP). Keďže však podľa obsahu spisu žalobcoví v dovolacom konaní preukázateľne žiadne trovy nevznikli, dovolací súd v súlade s článkom 17 základných princípov Civilného sporového poriadku, zakotvujúcim procesnú ekonómiu, žalobcoví náhradu trov dovolacieho konania nepriznal (k uvedenému porovnaj R 72/2018).

41. Pre úplnosť dovolací súd uvádza, že žalovaný 1/ sa tohto dovolacieho konania nezúčastnil (v podobe prípadných písomných vyjadrení), a preto dovolací súd o trovách dovolacieho konania vo vzťahu k jeho osobe nerozhodoval.

42. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.